

Matt Wesolowski

Hydra

A.W. Bruna Uitgevers

TorrentWraith – audio (muziek & geluid)

Type	Naam
Audio	Arla Macleod Reco01 [320kbps] 6 weken geleden geüpload, grootte 45,4 MiB. ULed van JBazzzz666

Ik hoorde ze tijdens de lunch boven het geluid van de radio uit.
Ze zijn me hiernaartoe gevolgd.
Na alles wat er is voorgevallen, zijn ze me gevolgd...
Ik heb geen idee wat ze van me willen.

Maar goed, hoi, daar ben ik weer. Zoals jullie kunnen zien, neem ik dit in mijn kamer op. Kijk, daar is het raam, het is zonnig vandaag. Als ik inzoom, wacht even... Kijk, door het raam is het een beetje wazig, maar je kunt zien hoe de zon het land en de heuvels in de verte met een gele gloed beschijnt. Prachtig, toch? Ik vraag me af of je, als je daar stond en deze richting op keek, deze plek in de schaduw kon zien. Ik vraag me af hoe dit er daarvandaan uit zou zien.

Je had me gezegd dat ik, zodra ik er een zag of hoorde, meteen moest gaan opnemen. Ik weet niet goed meer wat het nou was, alles is zo... schimmig. Alsof ik door stroop waad. Ik word afgeleid door geuren: de lucht van de vloerbedekking in de gang als eerste.

Die heeft een citrusgeur. Ik adem hem gulzig in en ik kan hem bijna proeven. Zo stel ik me die geur van de zonnestralen voor als ik het licht in de verte op het land zie vallen, een gele, citrusachtige geur. Sorry, ik hoorde er net eentje, tijdens de lunch, en ik neem dit na de lunch op. Ik heb de radio aan staan als ik eet, Radio 1, de lunchshow. Het is grappig en de muziek is goed, ik neurie mee tijdens het eten. Moet je je voorstellen dat ik mezelf op mijn vijftiende had verteld dat ik later mee zou neuriën met de radio. Als vijftienjarige zou ik luid hebben gesnoven en gezegd dat ik uit mijn nek kletste. Als vijftienjarige zou ik je de naam van de bandjes laten zien die ik met Tipp-Ex op mijn schooltas had gekalkt en mijn huidige zelf een dikke, gehersenspoelde overloper hebben genoemd.

Eten; eten kun je hier echt overal ruiken. Het is net alsof alles hier naar eten ruikt. En niet die akelige kantinelucht die riekt naar oud vet. Je ruikt de aardappels die gebakken worden, je ruikt het vlees dat gebraden wordt, de pastei in de oven. Ik word er hoorndol van. Mijn maag rammelt voortdurend. In mijn jeugd bakte mijn moeder altijd sodabrood. Ik hielp haar daarbij. Ik roerde het allemaal – de karnemelk en de bloem – door elkaar in een kom. Van mijn moeder mocht ik wat zout toevoegen. Ik zal nooit vergeten hoe het brood smaakte als het vers uit de oven kwam. En dat de korst hard en knapperig was, maar de binnenkant was luchtig, alsof je in een regenwolk hapte.

Voor de lunch hadden we *toad in the hole* en ik zat er alleen maar naar te staren. Ze maken er een rondje van dat op de maan lijkt. Elke portie heeft een rondje Yorkshire pudding waar de twee uiteinden van het worstje als een soort zeemonster uit steken. Een zeemonster in een modderige poel jus. Ik zat zo erg te watertanden dat ik stevig moest slikken omdat het anders over de poel jus was gedruppeld. Wat zou dat gênant zijn geweest. Maar gelukkig was er niemand bij. Ik zat in mijn kamer te lunchen.

Soms krijgen we cake als toetje. Meestal op vrijdag. Die dag is het altijd genieten. We krijgen dan patat, met vis in een laagje beslag.

De vis zo zacht en gaar dat hij soepel op je tong uit elkaar valt zonder dat je erop hoeft te bijten en het beslag is lekker knapperig. Alles smelt in je mond. En azijn. Ik wil er altijd azijn bij, heel veel, zodat de frietjes erin liggen te zwemmen.

Denise kijkt me altijd hoofdschuddend aan, maar ze vindt het niet echt erg. 'Wat is er op vrijdag?' vraagt ze altijd, en dan moet ik glimlachen. Ze legt de vis op mijn bord, boven op de patat, en je kunt zien hoe de azijn om de berg gepureerde erwten een plasje vormt. Vis met patat, cake en custard toe.

Ik moet echt ophouden over eten.

Ik had vroeger een taille van zesenzeventig centimeter, niet te geloven, toch? Moet je nu zien. Bah. Dat zijn vetrolletjes. Volgens mij is mijn taille nu wel honderd centimeter. Minstens.

Enfin...

Maar goed, ik ga nu praten over waar ik het over zou moeten hebben. En dat is niet over eten.

Ik hoorde het boven het geluid van bestek, eten en de geuren en Radio 1 uit.

En het ging nog wel zo goed.

Het was gehuil. Dat hoorde ik: gehuil.

Het kwam van buiten. Eerst door het raam, alsof het ver weg was. Niet zo ver als op het land in de verte. Gewoon... verderop.

Ik trok me er eerst niets van aan, maar daarna leek het net alsof het in de kamer was. Naast me, toen achter me, daarna voor me. Je weet toch hoe dat gaat als je lang genoeg naar een geluid luistert? Gehuil.

Alleen dat verschrikkelijke gehuil.

Ouders zijn erop ingesteld om op dat soort dingen te reageren. Als ze zoiets horen, dan willen ze daar meteen iets aan doen. Dat zal wel instinct zijn.

Nou, zoiets was het voor mij ook. Een of ander instinct dat me maande te reageren. Wat zou dat voor instinct zijn? Dat ga je me vast tijdens onze volgende sessie vragen.

Mijn hele lichaam, elke vezel, elke cel, drong aan dat ik ernaartoe zou gaan. Dat ik mijn stoel naar achteren moest schuiven, over de tafel heen moest klauteren, het raam kapot moest maken om naar buiten te gaan. Ik kan me niet meer herinneren of dat nu was om naar het gehuil tóé te gaan of juist ervan wég te komen. Dat weet ik niet meer.

Maar ik deed het niet. Deze keer deed ik het niet.

Goed van mij.

Het begon zodra ik ging zitten. Ik zat voor het raam en daarom hield ik mijn hoofd gebogen. Het was vreselijk. Ik keek bijna op. Dat zou erg zijn geweest. Ik had iemand kunnen roepen, dat was nog erger geweest.

Er waren heel veel opties, een heel scala aan mogelijkheden die voor me lagen uitgespreid, en ik kon daar een keuze uit maken.

Maar ik bleef kijken naar de toad in the hole. Ik bestudeerde het, alsof ik nog nooit zoiets interessants had gezien. Na een tijdje werd de toad in the hole een gezicht, werden de uiteinden van het worstje ogen en werd een scheur in het beslag de mond.

Het gehuil ging maar door en werd steeds harder. Het leek net alsof iemand een schroef in mijn slaap aandraaide, waarvan de punt in mijn hersens drukte, en er toen dwars doorheen ging. Steeds maar weer; ik voelde het in mijn aderen, mijn zenuwen, mijn organen. Gehuil, gehuil.

Ik legde mijn vork heel zachtjes neer, ik sloeg er niet mee, ik maakte geen geluid. Ik reikte naar dat dingetje waarmee je de jaloezieën dichttrekt.

Op dat moment had ik kunnen kijken, ik had naar buiten kunnen kijken. Ik ken dat uitzicht maar al te goed: het grasveld is gestreept als een footballveld. Er staat een polytunnel die op een grote witte rups lijkt, bloembedden langs de rand en twee cirkels aarde die net ogen zijn. Verleden jaar hebben we bloembollen in de bloembedden geplant. We zagen ze uitkomen, kleine groene speertjes alsof er een leger elfen onder de grond zat. Daarachter staan de

bomen, die een bruin waas vormen als ik mijn bril niet opheb en opgaan in de horizon tegen de heuvels... nevelige bergen.

Ze zeggen dat als je het land van de elfen ziet, als je daarnaar kijkt, dat je dan nooit meer terug naar huis kunt. Dat heb ik altijd geweten. Iets in me, een oud deel dat het zwaar heeft en zich onder de medicijnen schuilhoudt, trok aan me, hapte naar mijn hart en smeekte me om te kijken.

Het gehuil kwam van het grasperk.

Mijn geest gaf aan wat daar was, dat had ik kunnen zien.

Toen het gehuil begon, deden ze net alsof het kattengejank was.

Dat deden ze zodat ik zo stom zou zijn om te kijken.

Maar ik ben niet gek.

Ze wilden dat ik keek. Het gehuil werd steeds harder en ik kon ook horen ademen, een ratelende ademhaling, longen die zich introkken voor de volgende uithaal. Ik bleef sterk. Het gehuil was zonder woorden, je hoorde zo wel wat ze ermee wilden zeggen. Ken je de uitdrukking dat iets je naar de keel grijpt? Nou, dit waren knokige vingers die zich meedogenloos en wanhopig om je keel knelden.

Ze zeiden dat ik moest doen wat ik niet zou moeten doen. Ze zeiden dat ik alles moest verpesten, het raam moest breken, de zomerse lucht op mijn gezicht moest voelen. Het zou naar bladeren, bloemen en vers gemaaid gras ruiken, en een vleugje zuur van kuilvoer, mest, warme dieren.

Ik zou het gras onder mijn voeten voelen, de gejaagdheid in mijn borst terwijl ik rende. Maar met zoveel pondjes meer zou ik een steek in mijn zij krijgen. Ik zou niet ver komen.

Het punt is alleen dat ik wist dat het gehuil niet bedoeld was om mij over het gras te laten rennen, het draaide alleen maar om hen.

Zodat zij naar binnen konden komen.

Toen veranderde het gehuil in hun stemmen. Ik had die stemmen al eerder gehoord. Ze huilen niet, ze praten gewoon, en stellen steeds maar weer dezelfde vraag. 'Waarom, waarom, waarom?' willen ze

weten. Hun vragen kronkelen om mijn lijf en dringen dwars door de mist en wazigheid heen. Telkens weer stellen ze met smekende stem hun vraag. Maar ik antwoord niet.

Maar vandaag... vandaag zeiden ze wat ik moest doen.

Hoe ik hun gehuil kon doen ophouden.

Hoe ik ervoor kon zorgen dat ze weg zouden gaan.

Aflevering 1: de jongen met de zwarte ogen

– Die klop. *Tik, tik, tik*. Ik kon bijna horen hoe kléin de vinger was. Niet met de knokkel werd er geklopt, maar met het gewricht, de gebogen wijsvinger. *Tik, tik, tik*. Op het hout.

Ik weet nog dat er een golf angst door me heen sloeg. Dat heb ik altijd als er op de deur wordt geklopt. Vroeger dan. Ik dacht altijd dat iemand me kwam halen om me weg te voeren. Ja, ik ken die angst uit mijn jeugd nog goed. Die werd altijd vergezeld van een tikje... Tja, wat was dat eigenlijk? Verwachting? Stel dat iemand me inderdaad zou wegvoeren, waar zou dat dan heen zijn?

Moet je je voorstellen dat je als kind dat soort dingen denkt.

Maar toen ik die nacht die klop hoorde, was het meer dan dat, het was echt. Het was zo echt dat het door me heen schoot. Ik voelde die gebogen vinger op mijn botten tikken. Het was als een stem binnen in me, die naar me gilde, schreeuwde, dat ik niet moest opstaan, dat ik niet moest gaan opendoen.

Had ik maar naar die stem geluisterd...

Had ik maar naar die stem geluisterd.

De persoon die jullie net hoorden praten, en sorry voor de storing op de lijn, is Arla Macleod. Inderdaad, dié Arla

Macleod. Jullie kennen haar gezicht wel, met haar zwarte tanden, grijnzend als een spook, bedrukt op T-shirts, en van memes in de donkere hoekjes van internet. Haar naam is bekend bij een hele generatie.

Ik weet dat sommigen van jullie deze podcast al afschrijven als onethisch en zelfs hard, onaardig. Die zullen zeggen dat ik misbruik maak. Enkelen zullen zich afvragen of ik van mijn gebruikelijke aanpak ben afgeweken, dat ik mijn veilige wereldje uit ben gestapt en een zaak onderzoek die heel anders is dan de andere doden die ik normaal gesproken niet laat rusten.

Maar blijf alsjeblieft luisteren. Al is het maar even, totdat je weet waarom ik deze slapende hond wakker maak.

Vergeef me dat ik Arla Macleod wilde interviewen. Bijna iedere journalist ter wereld heeft een poging gedaan, maar ik ben de enige die erin geslaagd is. Ik had niet verwacht dat ze op mijn verzoek in zou gaan en eerlijk gezegd had ik werkelijk geen idee wat ik moest vragen. Ik had voor deze serie geen ideeën voorbereid, geen verhaallijn. Maar kansen als deze moet je gewoon aangrijpen.

Je zou zelfs kunnen zeggen dat Arla mij uitkoos. Misschien is Arla wel fan van Six stories. Six stories zal beslist een toevloed van nieuwe luisteraars krijgen, want Arla heeft zelf ook fans. Maar hoe dan ook, ze gaf aan dat ze me wilde spreken. Dus moest ik het interview wel afnemen, ja toch?

Voordat je op Stop drukt, op de knop Abonnement opzeggen, of een vervelende opmerking op iTunes plaatst, bedenk dan wel dat Arla volledig meewerkte aan het interview. Ze had de mogelijkheid om er, wanneer ze maar wilde, mee te stoppen. Bovendien heeft ze toestemming gegeven voor alles wat jullie in deze eerste aflevering horen.

Dus in plaats van vraagtekens te zetten bij wat we gaan doen of waarom Arla het gezicht is geworden van een opstan-

dige generatie, lijkt mij dat jullie je beter druk kunnen maken over de vraag die centraal staat in Arla's zaak.

Ik heb er lang en breed over nagedacht en ik ben me ervan bewust dat deze serie veel impact kan hebben. Ik ben tot de conclusie gekomen dat de reden hiervan kan worden gevonden in wat jullie gaan horen in ons eerste verhaal, dat van Arla. Het draait hierbij niet om schuld of onschuld, maar of Arla ons de waarheid vertelt.

– Ik dacht: ze hebben me gevonden. Na al die jaren hebben ze me eindelijk opgespoord.

Was ik misschien een tikje opgelucht? Ik geloof dat ik ergens bijna blij was. Na al die tijd hoefde ik niet meer te vluchten.

Welkom bij Six stories. Ik ben Scott King.

De komende zes weken gaan we bekijken wat er in 2014 met het gezin Macleod is gebeurd; het voorval dat bekendstaat als het 'Macleod-bloedbad'. We bekijken het vanuit zes verschillende standpunten, en zien door zes paar ogen wat er is voorgevallen.

Daarna, lieve luisteraars, is het aan jullie. Jullie weten inmiddels wel dat ik geen oordeel vel, conclusies trek of speculeer. Dat laat ik aan jullie over.

Voor de nieuwe luisteraars wil ik even duidelijk maken dat, hoewel erg frustrerend, dit geen onderzoek is dat nieuw bewijsmateriaal zal onthullen. Ik ben geen politieman, forensisch wetenschapper of FBI-profiler. Mijn podcast is meer bedoeld als een discussiegroep over een voormalige plaats delict. We bespreken zaken met hulp van mensen die erin hebben toegestemd om over het tragische voorval te praten.

We laten de doden niet rusten.

In deze eerste aflevering frissen we ons geheugen op met

zaken die we al wisten, de zogenaamde feiten over wat met het gezin Macleod gebeurd is. We zullen ook Arla aan het woord laten. En dan zien we wel hoe we het verder gaan aanpakken.

Is dat goed? Mooi.

Welkom bij de eerste aflevering.

– Ze vroegen het me in de rechtbank, ze vroegen me waarom ik de deur niet had dichtgedaan, waarom ik geen alarm had geslagen... Waarom ik niemand iets over hen had verteld. Wat mij betreft is dat de stomste vraag die ik ooit heb gehoord.

Ik heb Arla aan de lijn via een vaste telefoon. We voeren gesprekken via de telefoon. Helaas staat het bestuur van Elmtree Manor niet toe dat ik persoonlijk met hun beruchtste patiënt praat. Ze steken hun tegenzin daarover niet onder stoelen of banken. Ze zijn bang voor een toestroom van media die als hongerige haaien een school sardientjes in een oogwenk verorberen. Daar kan ik inkomen. Daarom hebben we het tot nu toe voor elkaar gekregen dit interview geheim te houden.

Het bestuur van Elmtree is zich bewust van de vragen die gesteld zullen worden als deze serie wordt uitgezonden. Ze zijn zich ervan bewust dat hun kliniek in de kijker zal komen. Dat zal niet gunstig zijn voor hun patiënten, het zal niet gunstig zijn voor mij en het zal al helemaal niet gunstig zijn voor Arla Macleod.

Patiënten in Elmtree mogen wel iemand bellen en gebeld worden, soms ook met beeld. Patiënten als Arla worden vaak in de gaten gehouden. Elmtree heeft liever dat we haar telefonisch spreken, al dan niet met beeld, dan dat we haar persoonlijk treffen.

Daar werk ik graag aan mee. Zoals jullie weten wil ik mijn identiteit evenmin prijsgeven. Mijn identiteit heeft hier helemaal niets mee te maken, en ook niet met mijn andere onderzoeken. Ik weet wel dat het een vergaderverbinding is en dat de medisch specialist die geduldig bij haar zit haar kan adviseren of ze het gesprek mag voortzetten. Wat Arla ook mag hebben gedaan, haar welzijn gaat boven alles. Zo is dat nu eenmaal, of dat nu goed of fout is.

Maar ik dwaal af. Ik ga nu eerst onze bedoelingen uiteenzetten en alles uitleggen.

In deze serie van Six stories kijken we terug op de gebeurtenissen van november 2014. Door gesprekken met Arla Macleod en mensen die haar hebben gekend, zullen we een mening proberen te vormen over deze ingewikkelde en aangrijpende zaak.

Goed, wat weten we zoal over wat er aan Redstart Road 41, Stanwel, Engeland, vroeg in de ochtend is gebeurd?

Stanwel – met één L, wat tekenend is voor hoe het stadje zich opstelt: koppig en wars van verandering – was ooit een welvarende mijnbouwgemeenschap aan de noordwestkust van het Verenigd Koninkrijk. De kolenmijn van Stanwel werd in 1965, lang voor de mijnstakingen in de jaren tachtig, door de National Coal Board gesloten. Er wordt beweerd dat Stanwel zelf toen ook sloot. Het stadje is er nooit meer bovenop gekomen. De stilgevallen torens van de krachtcentrale die op kolen werd gestookt, staan nog steeds aan de kust, twee mistroostige monolithische aandenkens aan vervlogen tijden.

Stanwel is een hardvochtige plek, gelegen aan de Fylde Coast ten noorden van Blackpool. Het stadje is vergeven van de felverlichte wedwinkels die schaamteloos misbruik maken van mensen. Mannen in slecht passende pakken staan onder een luifel aan Stanwel High Street tussen de discountwinkel en de bibliotheek en proberen een abonnement op kabeltele-

visie aan voorbijgangers te slijten. De oudere inwoners kunnen zich nog herinneren dat de vensterbanken onder het roet zaten, er zwarte vlekken in de zakdoeken zaten en het geknars van het grote wiel dat de mijnwerkers aan het einde van de dag naar boven hees. Het is een cliché om Stanwel naargeestig te noemen, want dat wordt van alle stadjes uit het noorden gezegd waarvan de industrie hun plotseling ontnomen werd. Maar dat zij je vergeven zodra je er komt en het ijzige briesje vanuit de Ierse Zee in je gezicht slaat en je de jengelende elektronische sprookjesmuziek hoort, vergezeld van de geur van oud tapijt als je langs de zoveelste amusementshal komt.

– Ik heb geen idee waarom mensen hiernaartoe gaan. Toen ik nog een tiener was zeiden mijn vrienden en ik altijd dat Stanwel vergeven was van de mafkezen en junkies. We wilden zo snel mogelijk weg. Naar Manchester, Liverpool of nog meer naar het noorden, naar Newcastle. Niet al te ver weg, maar wel ver genoeg.

Arla Macleod is niet in Stanwel geboren. Lucy, haar moeder, verliet het stadje Saltcoats in Ayrshire aan de westkust van Schotland om aan de armoede te ontkomen toen Arla twee was en haar zus Alice een jaar jonger. Arla's vader, Conor Walsh, was een gewelddadige dronkenlap, die niet meeging. Voor zover bekend hebben Arla en Lucy nooit meer contact met hem gehad.

– Ik denk liever niet aan mijn echte vader. Ik kan me hem geloof ik niet meer herinneren. Ik... stop het weg. Er zijn flitsen. Bijvoorbeeld als mensen schreeuwen, en al helemaal mannen, dan lopen de rillingen over mijn rug en word ik bang...

Lucy werd door Stanley Macleod de grens over gebracht. Ze had hem in Schotland in de kerk leren kennen. Ze waren allebei ijverig en gewend hard te werken. Ze reddten het dan ook in Engeland. Stan kreeg werk als vuilnisman en Lucy werd onderwijsassistente in een crèche. Ze trouwden zodra ze het geld ervoor hadden. Hun leven, zoals voor de meeste mensen in Stanwel, was bescheiden. De Macleods vielen niet op.

– Ik groeide op aan Redstart Road. Ik had eigenlijk een leuke jeugd. Er waren heel veel kinderen van mijn leeftijd en er was een pad achterom, dat grensde aan een spoorlijn, waar een groot hek voor stond. We speelden daar vaak, dagenlang leek het soms. Aan de voorkant grensden de huizen direct aan de straat en mensen die niet aan Redstart woonden, hadden daar niets te zoeken. Het was ideaal. Onze ouders lieten ons gewoon onze gang gaan.

Wat me vooral aan Stanwel opviel, is zijn waardigheid. Het stadje ziet er behoorlijk sjofel uit: de hoofdstraat is verzakt, de winkels weten zich krampachtig overeind te houden, straten vol mijnwerkershuisjes die aan een smalle stoep liggen en aan de grootste weg die het stadje uit leidt. Maar door die enkele L, de zorgvuldig van onkruid ontdane tuintjes, de schoongeboende klike's waarvan het sop de straat op sijpelt, toont het stadje aan dat het een koppige trots bezit.

Evengoed is de beschrijving 'schrijnende armoede' die voor het stadje wordt gebruikt maar al te duidelijk. Werk is schaars en alleen te krijgen in callcenters gevestigd in de industriewijken, of in de grotere steden in het gebied, met lange reistijden voor het woon-werkverkeer. Drugsgebruik vormt een groot probleem voor het stadje en is waarschijnlijk het meest in het

oog springend. Ik verwijs hier naar Arla's opmerking over mafkezen en junkies.

Op het eerste gezicht heeft Stanwel maar weinig te bieden. Wat de vraag oproept waarom Stanley Macleod Lucy daarnaartoe heeft gebracht. Maar Arla vertelt hoe dankbaar ze waren om aan haar echte vader te kunnen ontsnappen. Als je wat beter kijkt, zie je dat deze plek toch wel wat meer te bieden heeft. Dingen die voor een gezin aantrekkelijk zijn. Tussen de oude slakkenbergen bij de oude kolenmijn liggen volkstuintjes en een stadsboerderij. Op het land rondom de verlaten krachtcentrale leven verschillende soorten waadvogels en er is een klein fonds in het leven geroepen om ze te beschermen.

– Zelfs toen Alice en ik nog heel jong waren, praatte mama met ons als papa – Stan bedoel ik dan – een van zijn ‘aanvallen’ had gehad. Ze vertelde hoe het leven met mijn échte vader was geweest, dat hij haar aan haar haren rondsleepte toen ze zwanger was. Alice werd dan altijd doodsbang en kroop tegen me aan met haar handen tegen haar oren, alsof ze er niet tegen kon om het te horen. Mama zei dat ze soms met een zonnebril op naar de supermarkt moest en zich overal aan vast moest houden, omdat hij haar in elkaar had getimmerd en haar ogen helemaal opgezwollen waren zodat ze bijna niets kon zien. Ze zei dat Stans aanvallen daarbij vergeleken niets voorstelden en dat we blij moesten zijn dat we hem hadden. Dat waren we ook.

Arla Macleod groeide op aan een gezellige straat met rijtjeshuizen in een wat je wel een buitenwijk van Stanwel kunt noemen. De meeste achtertuinen in Stanwel zijn met elkaar verbonden door een pad, zoals Arla beschrijft, zodat je zo bij de buurtuinen kunt komen. Hierdoor krijgen veel straten in

Stanwel een gemeenschapsgevoel; een van de verborgen schatten die je ontdekt als je wat beter kijkt.

We zullen nog meer horen over Arla's jeugd. Maar nu laten we de opmerkingen over de omgeving even voor wat ze zijn en gaan we het hebben over wat er die beruchte nacht is voorgevallen.

Fragment uit *North West Tonight*,

10 februari 2015

– Welkom bij het programma. De krantenkoppen van deze woensdagavond gaan over de afslachting van een gezin in Stanwel: een vrouw is tot levenslange opname in een psychiatrische kliniek veroordeeld voor de moord op haar ouders en haar jongere zusje. [Fade-out]

[Fade-in] Goedenavond. De eenentwintigjarige Arla Macleod uit Stanwel is vandaag schuldig bevonden aan de moord in november 2014 op haar moeder, stiefvader en jongere zusje. De rechter achtte haar schuldig, maar met verminderde toerekeningsvatbaarheid. [Fade-out]

[Fade-in] Het was met name schrijnend omdat de veelbelovende carrière van de twintigjarige Alice Macleod als atlete daarmee abrupt tot een einde kwam. Alice stond op de lijst om als zwemster haar land te vertegenwoordigen.

Arla Macleod, die haar familieleden met een hamer dood sloeg, werd van het Hof Preston, waar ze was veroordeeld voor doodslag wegens verminderde toerekeningsvatbaarheid, onmiddellijk overgebracht naar een beveiligde kliniek. Macleod toonde geen enkele emotie toen het oordeel onder luid gejuich van het publiek werd uitgesproken en zal de rest van haar leven doorbrengen als inwoner van de Elmtree Manor Kliniek in Noord-Lancashire.

– Daar was veel ophef over, dat ik ‘geen enkele emotie’ toonde. Ze beweren dat dat was omdat ik een psychopaat ben, dat ik niet ‘in staat’ was om te voelen. Maar het punt is dat ik vóór de rechtszaak volgepropt was met pillen en ik amper wakker kon blijven. Alles leek net... Het leek net alsof ik in watten was verpakt, alsof ik er maar gedeeltelijk was. Ken je dat? Alsof ik het niet zelf was.

– Meneer King? Het is zo wel genoeg voor vandaag.

– *Prima, bedankt. En jij ook bedankt, Arla, dat je met me wilde praten.*

– Graag gedaan.

Ik weet eigenlijk niet waarom ik moest stoppen met het interview; het afgesproken uur ervoor was nog lang niet om. Misschien was het wel een test om te zien of ik bereid was Elmtree Manors regels te volgen. We moeten voorzichtig zijn, dus ik liet het maar zo. We zullen nog meer van Arla te horen krijgen.

Maar nu ga ik wat meer achtergrondinformatie geven.

Elmtree Manor, waar Arla verblijft, behoort tot de zestig gemiddeld beveiligde psychiatrische klinieken in Engeland en Wales, die onderdak bieden aan mensen die een gevaar voor zichzelf of anderen vormen. In Elmtree huizen zo'n tweehonderd bewoners, of patiënten, zoals ze daar worden genoemd. De overgrote meerderheid pleegde een misdaad toen ze al geestelijk ziek waren en anders werden ze geestelijk ziek bevonden terwijl ze in de gevangenis zaten. Ze hebben allen tbs opgelegd gekregen. Sommige mensen vonden dat bepaalde patiënten, onder wie Arla Macleod, in een veel zwaardere beveiligde instelling horen zoals Broadmoor in Berkshire of Rampton in de East Midlands. Er zijn zelfs mensen die vinden dat Elmtree lang niet erg genoeg is voor iemand als Arla Macleod.